

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 6. avgusta 1897

List 31.

Moja hiša je hiša molitve!

Ko je Jezus Kristus v slovesnem sprevodu prijezdil v jeruzalemsko mesto, podal se je v tempelj. Tu pa je našel ljudi, kateri so kupčevali in prodajali: izžene jih iz hiše božje, rekoč: „Moja hiša je hiša molitve, vi pa ste jo storili jamo razbojnikov“.

Kaj pravite, kaj bi pa danes storil Gospod, ko bi zopet kot človek prišel v kako cerkev? Ali bi ne rekel onim, ki slone leno ob stebrih in zijale prodajajo: „Hiša moja je hiša molitve“? Če je Gospod zahteval, da se templju, kateri je bil le predpodoba naših cerkvá, skazuje čast, ali ni mar umestno, da tem večjo čast zahteva za cerkve, v katerih je v podobah kruha resnično pričujoč v najsvetejšem Zakramentu? Poslušajmo, kako vzdihuje pobožni David po šotorju Gospodovem na gori Sijon, koder je Gospod Bog bival med dvema keruboma v oblaku: „Kako ljuba so mi tvoja bivališča, Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni po lopah Gospodovih“. (Ps. 83, 2. 3.) Da, ko se je Jakobu na potu v tujino Gospod v sanjah prikazal, dejal je, zbudivši se zjutraj: „Kako strašen je ta kraj! Tukaj ni družega, kakor hiša božja in vrata nebeška“. In oblil je kamen z oljem ter tako Bogu posvetil kraj. (I. Mojz. bukve, 28.) V sv. pismu beremo tudi, da so na potovanju po puščavi le Levijevi sinovi smeli nositi razne dele šotorja, vsem drugim bilo je to strogo prepovedano. Tako so častili stari očaki in Izraelci Bogu posvečene kraje, kateri so bili, kakor n. pr. jeruzalemski tempelj, vkljub svojemu blesku le senca, le predpodoba naših cerkvá. V naših cerkvah biva Bog sam resnično. Kako pobožno in resno bi se tedaj mo-

rali obnašati na svetem kraju! Ali pa storimo tako?

Bilo je na Telovo l. 1892. V cerkvi sv. Štefana na Dunaju pel je kardinal slovesno sv. mašo. Več višjih častnikov je bilo pri sv. maši, a obnašali so se jako nespodobno. Vsedli so se na obhajilno mizo, ter govorili in se smejali, kakor v vojašnici. Naš presvitli cesar, ki je bil tudi ondi navzoč, pogledal jih je nekolikokrat prav nejevoljno, pa častniki tega niso zapazili. Slednjič zdelo se je cesarju le preveč, zato namigne jednemu častniku, naj se mu približa. Častnik to stori, in cesar mu zasepeče nekaj na uho. Ko sporoči častnik svojim tovarišem, da je cesar nejevoljen, vedeli so mahoma, kako se jim je na sv. kraju obnašati. — Ta dogodbica, ki se je vršila v cerkvi sv. Štefana na Dunaju, ponavlja se vsak dan neštetokrat v raznih oblikah po celem svetu. Ljudje pridejo v cerkev, kakor v kako drugo hišo. Idoč mimo kropilnega kamna se prekriža, pa le ne glejte in ne vprašajte kako! Nekoliko mahne po zraku, kakor bi podil muhe, in križ je storjen! Prijatelj, to vendar ne gre; čuj, ko bi ti prišel pred svojega predstojnika, kako lepo bi se mu priklonil in ga počastil. Ko pa prideš v cerkev, ne zdi se ti vredno, da bi lepo pripognil koleno pred Najsvetejšim, kakor to cerkev velewa; ne napraviš tudi znamenja sv. križa, s katerim bi spoznal, da si pravi kristjan. No, in potem gre tak mož ter se spravi v kako klop, koder prav široko sedi, govori s svojim sosedom, pljuje po tleh, kakor da je v gostilni, vsacega posebej pogleda, kdor pride v cerkev. Če pa ne dobi prostora v klopi, nasloni se na kak zid, ter se prav nemarno opira in zvira. Če

bi kdo kaj takega storil v kaki imenitni družbi, kaj bi mu dejali? Surov človek je, ne zna olike. In zato se v bolj ali manj imenitni družbi vsakdo potrudi, da se gotovo vede po najnovejših zapovedih ali predpisih. Ker Bog ne daj, da bi veljal za neolikanega. A meniš mar, da pa smeš v cerkvi se tako obnašati, kakor bi bil tu kraj, da pokažeš vso svojo neotesanost? Tu je le dvoje mogoče: ali nimaš vere, da se tako obnašaš, ali jo pa imaš, pa le mrtvo, ne kažoče se v dejanjih. Kajti, kdor živo in trdno veruje, da biva v naših cerkvah Bog sam, tak se prav gotovo ne bo tako obnašal. No, o tem pa celo molčim, če kdo pride v cerkev iz popolno slabega namena, ali pa če v cerkvi je ali tobak prežvekuje. O teh ne izgubljam besedij, dasi se tudi njih ne zmanjka. Le tistim govorim, ki se včasih spozabijo iz kakoršnega koli vzroka, da govore v cerkvi, mesto da bi molili. — Princ Kondo podal se je nekoč v Parizu v cerkev svetega Sulpicija. Tu vidi mladega bogoslovca, čegar pobožnost je nanj napravila velik utis. „Ta bogoslovec“, misli si. „mora biti gotovo jako učen, ker le prerada se druži učenost z pobožnostjo“. Zato pristopi k njemu ter ga radovedno vpraša: „Gospod, česa se učite v bogoslovju?“ Toda le-ta se ne da motiti v molitvi. Princ misli, da ga ni razumel, zato ponovi vprašanje. Zopet nič odgovora. Princ pa reče v tretje: „Česa se učite v bogoslovju?“ Bogoslovec pa sedaj vzdigne glavo in reče mirno: „Uče nas, da moramo v cerkvi molčati!“ „Lepa hvala, gospod bogoslovec, to si bom zapomnil in po tem se ravnal.“

Zapomni si tudi to, dragi kristjan moj, in premisli, kar sem že rekel in kar vendar še jedenkrat ponovim: kako so očaki in Izraelci častili svoje svetišče, dasi je bilo ono le senca našega. Kako je Gospod sam zanj zahteval časti. Pomisli dalje, kaj da store ljudje z ozirom na druge ljudij. Vzemi si za vglad našega cesarja in francoskega bogoslovca. Nazadnje pa prevdari še škodo, ki izvira iz nespodobnega vedenja v cerkvi. Z nespodobnim vedenjem delaš krivico Bogu. Kajti cerkev je sveti kraj, posvečen od škofovih rok, še bolj posvečen po pričujočnosti božji v sv. Rešnjem Telesu. Cerkev je kraj, posvečen po neštetihi milostih, katere je Bog tu že podelil, posvečen kraj po najsvetejših opravilih, katera se tu vrše. In ti se drzneš na tem kraju šepetati, ozirati in smejati se? To je krivica, storjena Bogu, ker mu na nalašč za to odločenem kraju ne skazuješ dolžne časti.

Drugič škoduješ tudi bližnjemu s tem, da mu daješ slab vzgled. Kolikokrat človeka primora moliti le samo to, ko vidi druge tako lepo

moliti. A kako pogosto pobujša jeden mnogo drugih z nespodobnim obnašanjem. V tem oziru so zlasti prizadeti predstojniki, ki se neredkokrat tako obnašajo v cerkvi, kot da so v krčmi. Na pr. tako sem bral nekje, kako se je obnašal že umrli belgijski minister Frere-Orban pri neki črni maši. Do povzdigovanja sedel je ta mož, ki je bil, mimogrede pripomnjeno, liberalec prve vrste, roke navskriž na svojem stolu. Pri povzdigovanju vzame iz žepa kos čokolade in jo začne jesti, vmes pa se prav pridno pogovarja in smeje. Kaj ne, lep vzgled prvega uradnika? Pa jih je več takih. Na ta način pregreše se tudi stariši in učitelji, če se ne vedejo pobožno in spodobno.

Tretjič pa škoduje tak sam sebi. Mar menite, da bo Bog uslišal našo razmišljeno molitev, v katero vpletamo pogovore z drugimi? To bi bilo ravno tako, kakor bi kdo koga kaj prosil, pri tem bi mu pa včasih katero okoli ušes priložil. Sadu taka molitev nima in to je največja škoda. Saj greš zato v cerkev, da moliš, a če tako moliš, ne zmoliš in ne primoliš nič, ampak le kup grehov si nabereš s svojim vedenjem. Zato pa si dobro zapomnite, kar se pogosto vidi zapisano nad cerkvenimi vrati: „Moja hiša je hiša molitve“.

Sv. Janez Evangelist.

(Spisal Salezij.)

III.

Med tem pa je nastopil v Judeji ob Jordanu zadnji in največji prerok, Janez Krstnik, predhodnik Gospodov in je z živo, ognjeno besedo ter z ostrim svojim življenjem ljudi opominjal k pokori. Hudo je bičal napake prevzetnih pismarjev in farizejev, ki so ga le iz radovednosti prišli poslušat, niso se pa hoteli poboljšati, ampak so še vedno v svojem hinavstvu trdovratni ostali. One, ki so sklenili opustiti dosedanje pregrešno življenje, krstil je v Jordanu. V svojih govorih kazal je ljudem tudi na prihodnjega Mesijo, kateri je že med njimi, dasi ga še ne poznajo.

Nastop in pridigovanje Janezovo privabilo je velike trume ljudij k njemu in mnogo se jih je dalo krstiti. Glas o novem preroku dospel je tudi v Galilejo in do ušes Cebedejeve družine. Janez, misleč, da je vendar le prišel toliko zaželjeni Odrešenik, se ni kar nič obotavljal, ampak mahoma se je pripravil na dolgo pot k Jordanu. Niti Salome, niti Cebedej mu nista branila. Dobil je vrh tega še tovariša, kajti Andrej. Simonov sin, brat Petrov, ki je bil tudi doma iz Betsajde in tudi ribič, je zelo hrepenel po Odrešeniku, in misleč, da je ta že nastopil v osebi Janeza Krstnika, sklenil je, pridružiti se novemu preroku. —

Andrej in Janez podasta se toraj na pot in kmalu ju vidimo med precej številnimi Janezovimi učenci. Sin Cebedejev občudoval je pri Janezu Krstniku njegovo strogo, čisto in zdržno življenje, ker ta sveti mož oblačil se je v oblačilo iz kameljih dlak, jedel je kobilice in divji med ter le vodo pil. V jut-

rovih krajih to ni nič nenavadnega, da ljudje jedo kobilice, ki so precej večje od naših Pražene na olju so tem ljudem še sedaj prav všečna jed. To spokorno življenje uplivalo je na Janeza tako, da je sklenil tudi sam čisto in ostro živeti. Ognjeviti govor Janeza Krstnika navdajali so ga s studom do greha in z gorečnostjo, zaradi katere ga je moral Jezus pozneje jedenkrat posvariti, ker je predaleč zašel.

K Janezu Krstniku prišel je tudi Jezus Kristus, ter se mu dal krstiti in je potem ostal nekaj časa v tem kraju.

Nekega dne po tem hodil je Gospod ob reki Jordanu, koder je Janez Krstnik pridigoval in krščeval. Solnce se je nagibalo k zatonu. Pri Janezu Krstniku bila sta dva učenca, Janez in Andrej, in nekaj malega ljudij. Krstnik zagleda od daleč Jezusa, pokaže v prstom nanj in reče s slovesnim glasom: „Glejte, jagnje božje“. Ko učenca to slišita, spomnita se besed, katere je zapisal prerok Izaija o prihodnjem Mesiji: „Kakor ovca, je peljan v zaklanje in kakor jagnje, ki molči pred njim, ki ga striže, in ne odpre svojih ust“. Takoj se jima posveti, da ne more biti oni, na katerega je Krstnik obrnil te besede, nihče drugi, kakor tolikrat obljubljeni, toliko zaželeni in tako dolgo pričakovani Zveličar, ki je prišel rešit svoje ljudstvo. Zato Janez in Andrej zapustita svojega dosedanjega učenika in gresta za Jezusom. Ne upata pa se nagovoriti ga, ampak tiho gresta za njim, neizrečeno vesela, da sta našla onega, po katerem je hrepenelo njiju srce že od mladih nog. Zdaj se pa Gospod sam obrne in ju praša: „Česa iščeta?“ Učenca ga nista začela takoj obsipati z raznimi vprašanji, ampak izrečeta le srčno željo, da bi ga rada poznala: „Učenik, kje stanuješ?“ Hotela sta zvedeti, kje da stanuje, ker ni se jima zdelo spodobno na večer Gospoda nadlegovati. Drugo jutro bi ga pa poiskala in mu odkrila svoje srce. Pa Jezus jima reče: „Pojdita in pogledjta“. Naravnost povabil ju je na svoje stanovanje česar pač nista pričakovala. Vesela gresta z njim, pa nista samo pogledala, kje da stanuje ampak ostala sta celo noč pri njem. Zemeljsko solnce je že bilo zašlo, a njima je vshajalo solnce večne resnice, luč čd luči, ki je učencema marsikaj razodelo in razsvetlilo in odkrilo, kar jima je bilo manj jasno. Pogovor z Gospodom prepričal ju je, da sta res našla Zveličarja, in komaj je napočilo jutro drugega dne, hitela sta oba, Janez in Andrej, vsak iskat svojega brata, da ju pripeljeta k Gospodu. Janez nam je v svojem evangeliju natanko popisal, kako je postal Jezusov učenec. To trenutje ostalo mu je tako živo v spominu, da je 60 let potem, ko je pisal svoj evangelij, še dobro vedel, katero uro se je to zgodilo: bila je namreč četrta ura popoldne. Tudi mi si stvari, ki so zares prav važne in katerih se radi spominjamo, natanko po dnevu in času zapomnimo. Janez si je zapomnil natanko, kedaj ga je Gospod poklical; mar hočemo mi kedaj pozabiti oni presrečni trenutek, ko se je Gospod Jezus Kristus prvikrat združil z nami v sv. obhajilu? Posnemajmo v tem učenca Janeza!

Gospodu pridružilo se je še nekaj drugih učencev in podali so se z njim v Galilejo, koder je bil Janez v Kani priča prvega njegovega čudeža, ko je na priprošnjo Marije spremenil vodo v vino. Ta čudež je Janezovo vero v Jezusa še bolj potrdil. Odtod so

se podali potem k Genezareškemu jezeru v Kafarnavm. Tu se pa niso dolgo mudili, ker bližala se je velika noč, največji praznik judovski, in pot jih je vodila gori v Jeruzalem. Tu je videl Janez v templju Jezusovo gorečnost, ko je izgnal prodajalce in menjalce. Pred zalezovanjem farizejev umaknil se je Gospod skozi Samarijo v Galilejo, kjer je sedaj ostal dalj časa. Nekateri učenci so ga zapustili in se podali na svoj dom, tudi Janez se je povrnil k ribarstvu. Gotovo je prvotna gorečnost učencev za Gospoda nekoliko ponehala, ker ljudje smo že taki, da se vsake stvari in naj bo še tako dobra, brž naveličamo. To so pa storili zlasti za to, ker so videli, da Jezus nič ne misli na to, da bi ustanovil svoje kraljestvo in da bi pognal Rimljane iz dežele. Tako so si namreč Judje in tudi učenci predstavljali Odrašenika in dolgo niso mogli umevati, da Gospodovo kraljestvo ni od tega sveta. Nič kaj jim tudi ni dišalo vedno hoditi za Gospodom sem pa tja ter trpeti ž njim razne neprilike. Bili so mu sicer vdani z vso dušo in so ga ljubili, a preveč so jih še vezale razne vezi na ta svet ter zavirale njih tesno združenje z Gospodom. Tako sta tudi Janez in Jakob zopet pomagala očetu Cebedeju ribariti.

IV.

V jutro nekega dne prišel je Jezus iz Kafarnavma v Betsajdo, za njim pa so pritiskale in se gnjetle silne množice ljudstva, da bi slišale besedo božjo. Ko tako Gospod stopa ob bregu, zapazi na jezeru dva prazna čolna, ribiči pa so ob bregu izpirali mreže. Jeden čoln bil je Petrov; v tega stopi ter ukaže Petru, naj odrine nekoliko od kraja. Usede se in iz čolna uči ljudstvo, ki se je trlo ob bregu.

Ko konča svoj govor, reče Petru: „Zapelji na globoko in verzite svoje mreže na lov“. Ta mu odgovori: „Učenik! vso noč smo lovili, pa nismo nič vjeli! na Tvojo besedo bom pa vrgel mrežo“. Ko so bili to storili, zajeli so veliko število rib, tako, da se je mreža trgala. Mignili so Cebedeju in njegovima sinovoma, kateri so bili v drugem čolnu, naj pridejo in jim pomagajo. Prišli so in napolnili oba čolna, tako, da sta se topila. Simon Peter pa, ko je to videl, padel je Jezusu k nogam rekoč: „Gospod, pojdi od mene, jaz sem grešen človek in nisem vreden biti pri tebi“. Kajti groza ga je bila obšla, ko je videl čudež. Jezus pa je rekel Simonu: „Ne boj se, odslej boš ljudi lovil“. Na te besede sta Peter in Andrej popustila čoln in šla za njim. Ko Gospod stopi na suho, vidi, da Jakob in Janez zboljšujeta strgane mreže. Reče jima: „Pojdita tudi vidva za mano, storil vaju bom ribiča ljudij“. Janez in Jakob popustila sta brez ugovora očeta svojega z pomočniki, ki so mu pomagali ribariti, in sta šla za Jezusom.

Od tega časa Janez Gospoda ni več zapustil, ampak prav do smrti mu je bil ne samo zvest sprem ljevalec in poslušen učenec, temveč postal je celo njegov prvi in najboljši prijatelj. Bil je priča vseh njegovih čudežev ter drugih dušnih in telesnih dobrot, katere je Jezus tako radodarno in obilno delil svojemu ljudstvu. Če je preje le s polovico svojega srca služil Gospodu, s polovico pa sebi in svojim domačinom, je sedaj brez obotavljanja in premišljevanja zapustil rojstni kraj, dom, očeta, mater, obrt, prijatelje, bogastvo; vse, vse je zapustil neutegoma ter šel za Jezusom.

Tako bi morali tudi mi s celim, nedeljenim duhom in srcem služiti Gospodu, služiti mu vedno in povsodi, vsikdar slušati njegov glas brez obotavljanja. Potem bi postali pravi prijatelji Gospodovi, kakor je bil tudi Janez. A polovičarstva on ne mara.

V tem letu svojega javnega delovanja, izvolil si je Gospod Janeza in drugih najst učenecv za svoje apostole ter jih tako storil temeljne kamnje svojega kraljestva na zemlji, stebre svete cerkve. Dal jim je tudi oblast čudeže delati, hudobne duhove izganjati in bolnike ozdravljati ter jih poslal po dva in dva oznanjat otrokom Izraelovim svoj nauk. Tako je tudi Janez prvikrat šel pridigovat med svoje rojake.

Nadaljno življenje Janezovo z Jezusovim je tako tesno sklenjeno in združeno, da bi morali pregledati vse delovanje Jezusovo do njegove smrti, ako bi hoteli opisati Janezovo življenje. Zato si pa hočemo raje ogledati značaj in vrline Janezove ter njega razmerje do Jezusa. (Dalje sledi.)

Ozir po slovenski domovini.

Sv. Višarije.

*„V višarah kraljuješ
Kraljica sveta!“*
J. Marešič.

(Dalje.)

VIII. Približno število vsakoletnih romarjev.

To se pač ne da natanko določiti in povedati. Odvisno je to zelo tudi od raznih, zlasti vremenskih razmer. V duhovskem imeniku za krško (celovško) škofijo iz l. 1875. je tedanji dekan žabniški, † preč. gospod Lambert Ferčnik (ki je znan kot pisatelj po Mohorjevi družbi izdane knjige „Slovenski Goffine“), navedel od l. 1802. do l. 1870. števila onih, ko so v teh letih prejeli na sv. Višarjih sv. obhajilo. Povprečno je ta števila vzel skozi vsakih deset let. Naj zaradi zgodovine to na tem mestu posnamem in ponovim:

Od l. 1802. do l. 1811 je bilo na sv. Višarjih po 17 tisoč in 200 romarjev-obhajancev. Žalostno izjemo je delalo le l. 1800., ko je bilo na Sv. Višarjih obhajanih le 9.375 romarjev. Radovedno bi vtegnil kdo vprašati: Zakaj pa ravno to leto tako zelo malo? Odgovor je pač žalosten: zato, ker je bilo ono jedno najžalostnejših, kar jih pomni zgodovina cesarstva avstrijskega Samosilni francoski cesar Napoleon I. je stal takrat takorekoč na vrhuncu svoje slave; bil je našemu cesarstvu in preblagemu vladarju Francu I. zapriseženi sovražnik, ter je do krvi zatiral ubogo Avstrijo. In ravno v najbližjih okolicaх sv. Višarij vihrala je takrat divje sedmoglava kača, — krvava vojska. (Ako je komu lahko dobiti v roke „Novice“ iz l. 1856., lahko bere v potopisu: „Dva dni v Gorotanu“ na str. 185 in dalje v deveterih odstavkih do str. 217. popis slavno junaških bojov pri Naborjetu in vrh Predela, kjer so branili naši hrabri junaki Francozom vhod na Koroško. Lahko je toraj razvidno, da so take žalostne razmere med drugim tudi romarjem ovirale obiskovanje sv. Višarij.)

Od l. 1812. do l. 1821. je prejelo na sv. Višarjih povprečno po 20 tisoč 500 romarjev sv. obhajilo; l. 1819 celo 25 tisoč 800. — Od l. 1822. do l. 1831. je narastlo število sv. obhajil celo na 29 tisoč 130. V ta čas je spadalo splošno sveto leto (l. 1826.), v katerem je 33 tisoč 800 romarjev sv. obhajilo prejelo. —

Od l. 1832. do l. 1836. je bilo obhajanih po 25 tisoč 430; od l. 1853. do l. 1859. je bilo obhajanih po 20 tisoč 940. O višarskem svetem letu 1860. je prejelo, kakor je bilo že povedano, 102 tisoč 400 romarjev sv. obhajilo. Od l. 1861. do l. 1870. je bilo sv. obhajil na leto po 20 tisoč 350. —

Te podatke o višarskih romarjih je napisal, kakor sem že omenjal, žabniški dekan preč. g. Lambert Ferčnik. Da bi se iz zgodovinskih ozirov spopolnilo število sv. obhajil na sv. Višarjah, poprosil sem sedanjega preč. gosp. dekana Sim. Incko-ta v to potrebnih podatkov. Z posebno priljudnostjo mi je preblagi gospod postregel, ter mi naznanil števila obhajancev in sicer posebej iz vsakega leta od l. 1870. notri do l. 1895. Povprečno je bilo sv. obhajil od l. 1870. do l. 1880. po 19 tisoč 348; od l. 1880. do l. 1890. po 17 tisoč 585; in od l. 1890. do l. 1896. po 22 tisoč 390. —

Kar zadene višarske romarje, pripadajo oni raznim starostim, pogosto od dojenčka do sivega starčka. — in mnogovrstnim stanovom. Od siromaka do bogataša vidiš jih pristopati ondi v globoki pobožnosti k angeljski mizi. Glede duhovskega stanu pridejo na sv. Višarje na božjo pot ne le čč. gospodje nižje vrste, ampak tudi visoki cerkveni dostojanstveniki. Izmed mil. krških (celovških) knezoškofov so jih obiskali n. pr. l. 1832. dne 3. sept. † Jurij Mayer; l. 1843. dne 1. jul. † Adalbert Lidmanský; l. 1860. dne 2. jul. † dr. Valentin Wiery; l. 1868. dne 25. jul. zopet dr. Valentin Wiery, v spremstvu z mil. dr. Maksom Stepišnik-om, knezoškofom lavantinskim; l. 1874. dne 23. jun. mil. † dr. Janez Zwerger, knezoškof sekavski (Nemški Gradec); l. 1883. dne 24. sept. mil. † dr. Peter Funder, knezoškof krški; l. 1884. dne 16. jun. dr. Jakob Missia, novoimenovani knezoškof ljubljanski; l. 1887. dne 25. jul. mil. g. dr. Josip Kahn, knezoškof krški; l. 1891. dne 7. jul. † premilostni nadškof goriški, dr. Alojzij Zorn; l. 1885. 4. avgusta je obhajal na sv. Višarjih † preč. gosp. Valentin Bergman, dekan pliberški na sv. Višarjih svojo zlato sv. mašo.

Pa ne le visoki dostojanstveniki duhovskega stanu, — tudi visokorodni gospodje iz najvišjih svetnih stališč, stavijo svoje zaupanje v mogočno pomoč višarske Matere Božje in se Njej prihajajo pokloniti na Njenem visokoležečem domu. Tako sta prišla n. pr. med drugimi na sv. Višarije l. 1870. dne 17. julija minister Čabušnik (Tschabuschnigg) in finančni svetnik pl. Tarnoczy. Bolj slovečega romarja pa sv. Višarije še niso nikdar imele čast videti in pozdraviti na svoji zračni višini, kakor dne 25. julija 1887. Ta dan je namreč v spremstvu mil. g. knezoškofa krškega dr. Jos. Kahna počastil s svojim prihodom sv. Višarije Nj. ces. kralj. visokost, svetli nadvojvoda in vojskovodja (Feldmarschal) Albreht. Ime tega slavnega nadgenerala pozna vsak bivši avstrijski vojak že od l. 1848., ko sta z neumrljivim in preslavnim rajnim generalom † Jožefom grof Radeckijem kotila vstaške Italijane. (O rajnem nadgeneralu grofu Radeckiju je še zdaj sploh znano, kako goreč Marijin častilec je bil. Pravili so, da ko se je l. 1848. jela napenjati vojska na Laškem, je on po vseh znanih Marijinih božjih potih pustil brati in opravljati ss. maše za srečen izid preteče vojske. In kako je temu preslavnemu generalu Marija plačevala njegovo zaupanje do Nje, spričujejo slavne

zmage, ki jih je priborila v letih 1848. in 1849. naša zmagonosna armada na bojnih poljih Italije. Avstrija komaj šteje kaj enacega v zgodovini svojih vojsk.) — Da je bil tudi pokojni nadvojvoda Albreht zelo pobožen in bogoljuben gospod, je v obče znano. Kaj ga je pa morda popolnoma natihoma gnalo na božji pot na sv. Višarije, usoja si moja malenkost tolmačiti in razlagati, kakor sledi: Zgoraj že so bili omenjeni krvavi boji l. 1809. pri Naborjetu in vrh Predela. Na obeh teh krajih je dalj časa naša vojska hrabro in slavno zabranjevala in ustavljala francoska silna bojna krdela, ki so enako razdraženi reki vrela iz Italijanskega in Goriškega na Koroško. Od velike presile premagani, umaknili so se naši do Trbiža, in ondi se zopet postavili Francozom v bran. Poveljnik naši vojski bil je slavno znani nadvojvoda Karol, ki je kmalu za tem Napoleona I. sijajno otepel in premagal v slavno znani bitki pri Aspernu. Pri Trbižu pa je bila njegova moč prešibka in premajhna; kajti Francozov je bilo zbranih, kakor pravimo: „kot listja in trave.“ Ni se moral nadvojvoda Karol s svojo vojsko od Trbiža le umakniti, ampak le za las je baje manjkalo, da tudi on ni bil vjet od Francozov.*) Nadvojvoda Karol pa je bil oče nadvojvoda Albrehta. Kdo toraj ve, če hvaležnega sina med drugim (ali pa morebiti največ) to ni gnalo na božji pot na sv. Višarije, da se je Mariji zahvalil za srečno otetev očetovo v podnožju Njene gore! — (Dalje prih.)

Kako se očiščajo cerkvene reči.

Na preproge padajo voščene ali stearinove kaplje. Te se rahlo in povrhomu odluščijo z nožičem. Na ostalo se dene papirja-pivnika (Löschpapier), pritiska z vročim gladnikom (Bügeleisen), da papir ves vosek popije. — Na paramentih se videvajo največ voščeni in maščeni (oljnati, lojeni) madeži. Voščenih ne kaže vročih izglednikovati; najboljšje je, če se nanje vlije par kapljic absolutnega špirta, in vosek se da z nohtovi odpraskati. Pege od masti se jemlje iz robe s tem, da se pomočijo z bencinom, pega dene se med dva pivnika (zgoraj in zdolaj), ter prevaža z vročim gladnikom po njej. — Oljnate madeže brišeš iz cerkvenega tlaka, ako devaš nanj vlažne gline ali navadne ilovice. — Ako se je olje ravnokar razlilo, poberi ga s cunjjo, polivaj s salmijakom, pa pokrtači, da bo mesto čisto. Na mesto salmijaka je dober tudi milni lug (Seifenlauge), kakor ga rabijo pri svojem delu svečarji, lojarji in milarji (Seifensieder). Ta lug preganja tudi zastarele madeže. Vinski madeži se zgube, ako jih namiliš in z žveplom okadiš, kakor se osnažijo roke, počrnele pri nabiranju borovnic. Madeži od rje ali citroninega soka izginejo, ako jih močiš s ceceljanom (Kleesalz) v vodi raztopljenim. — Zelenega volka (Grünspann) preženeš iz pozlačenih in srebrnih in kovinskih reči, ako jih deneš v kisló mleko, puščaš notri 12 do 24 ur, potem z

vodo obliješ in izpereš. Prav dober je tudi žgani jelenovec (Hirschhorn) z vinskim cvetom; to se vlije na suknjeno cunjjo, ter madeži odrgnejo. Da obvaruješ ključje in druge železne reči rje in zarjavelosti, za to pa ni boljšega sredstva od olivnega olja, s katerim reči namaži. — Cinaste posode se devajo v vroč lug, nato se drgnejo s kredo, oplaknejo z vodo in posuše. — Reči iz čistega zlata in srebra se ope-rejo v vroči milnici (Seifenwasser) ali pa krompir-nici. — Za medene (Messing) svečnike je najboljšje snažilo plovilo ali plovčev prah (Bimssteinstaub) z nekaterimi kapljicami olja; namestu plovčevega prahu more se rabiti prah od opeke in jelenovca, prav dobro stolčen. Octa (jesiha) ne rabi nikoli. — Voščene kaplje na medenih svečnikih izpiraj in odprav-ljaj z vrelo vodo. — Srebrno posodje, kakor sveč-nike, križe, kadvnice snaži z vrelim lugom, z raz-topljeno soljo pomešanim ali pa s slamnim pepelom s pomočjo mehke prtene cunje. Kadvnica iz kovine ali medi se čisti v vročem lugu s pomočjo čopiča. — Kelihe, patene, ciborije, monštrance more čistiti samo duhovnik, vsaj poddijakon. Najprej se s prosto roko izmijejo v hladni vodi, ki se po delu izlije v sakrarij; nato se reči dobro namilijo, in zdaj se pusti, da se milo uleže in posuši; za tem se milo izplakne v toplem lugu lesenega pepela, zdaj se polože par minut v čisto vodo, potem vzamejo ven in na solncu posuše, ter rahlo obrišejo z volneno cunjjo. — To so priprosti, a vendar uspešni pomočki, ki jih je spretno rabiti v danem času, in zapamtite si jih. Kdor ve bolje, prosto mu polje — na dan s skrivnostmi!

P. H. M.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Krškega. (O naši prenovljeni kapucinski cerkvi) se še ni do zdaj nikjer nič pisalo; naj pri-nese o njej vrla „Zg. Danica“ sledečo vest. V prvi vrsti se je cela cerkev, na novo preslikala; to delo se je izročilo gospodu Ivanu Gosarju, akademič-nemu slikarju v Celji, ki je slikal na presno, „s tem-pero“ naslednje slike: na oboku prezbiterija 4 cerk-vene učenike: sv. Ambroža, sv. Avgušтина, sv. Hiero-nima in sv. Gregorija, ob straneh pa rane sv. Fran-čiška Asiškega in sv. Lavrencija Brundiškega; v cerkvi na stropu sv. Frančiška, ko dobiva porcijun-kulski odpustek, sv. Družino in rojstvo Kristusovo; ob straneh pa sv. Cirila in Metoda, na drugi strani pa nebesa in vice. Pred korom je naslikal zname-nite grbe, kakor cesarskega, kapucinskega, papeže-vega, v sredi liro z letnicami 1644—1897 (t. j. ko je ko je bila cerkev zidana in posvečena, ter letos pre-novljena), dalje ljubljansko-knezoškofijskega krškega (prvi z barvami) in Kranjskega.

V kapelici sv. Jožefa je naslikal novo podobo na platno: smrt sv. Jožefa ob strani, na zid pa sv. Martina, v okno Lurško Marijo; tako tudi v drugi kapeli novo podobo sv. Ane. Prenovil je tudi sliko Marije preč. Device v velikem in sliko sv. Antona v stranskem altarju, kakor tudi križev pot.

Ivan Cesar, akademični podobar iz Mozirja, pa je prenovil vse altarje, prižnico in kor ter napravil krasen tabernakelj.

Ko je bilo to poglavitno delo dovršeno, napra-vila se je dostojna cerkvena slovesnost dne 18. ju-lija. Pri tej je imel slavnostni govor preč. g. kanonik

*) Pisalec teh vrstic dobro ve za ono hišo v Zgornjem Tr-bižu, v kateri je bival nadvojvoda Karol tisti osodni dan. Zgo-dovina o tem naslednje pripoveduje: Truma Francozov je siloma tiščala skozi sprednja vrata v hišo, da bi se polastila osebe nad-vojvoda. Pri vходу je na straži stoječi dragonec nadvojvode Ivanov-vega regimenta zabranjeval z oroslonovo hrabrostjo in pogumom Francozom vstop v hišo, in se od njih baje dal razmesariti in razsekati v kosce. Edino le ta hrabri čin neustrašenega dragonca omogočil je najvojvodu, da se je odmaknil skozi zadnja vrata, ter s spremstvom srečno odjahal proti Podkloštru. Pis.

Ivan Sušnik; blagoslovil pa je nove altarje sv. Jožefa in sv. Ane preč. g. dekan Fettich-Frankheim. Navzoči so bili preblagorodni g. okrajni glavar baron Schönberger, mestni župan dr. Romih in več drugih odličnjakov duhovskega in svetnega stanu. Naj še omenimo, da so slike izdelane umetno, ukusno, v popolno zadovoljnost meščanov, inteligence, ljudstva in tudi ptujcev.

Cerkev je popravil in prenovil gvardijan P. Alfons Alojzij Vakselj, naš rojak, kateri je pridobil blagih dobrotnikov, posebno znano velikodušno dobrotnico, preblagorodno gospo Josipino Hočevnar. Z božjo in njihovo pomočjo je zamogel trudapolno pa potrebno prenovljenje dovršiti; napravil je tudi nov tlak v cerkvi iz šamotnih ploščic, kakor tudi novo obhajilno mizo.

V cerkvenem koru nahaja se kronografikon, glaseč se:

„VzorV sVetnkoV
Materl DeVICI
CerkeV prenoVILA
IosefIna HoČeVar“.

S tem se konečno zahvaljujemo vsem dobrotnikom za izdatne darove, posebno pa č. g. gvardijanu za obilni trud, ki ga je imel. Slovenska umetnika gg. Gosar-ja in Cesar-ja pa vsem cerkvenim predstojnikom prav toplo priporočamo.

Iz Gorice. (Občni zbor „Alojzijevisča“.) Predsednik msgr. Fr. Košuta je pozdravil došle gospode, katerih je bilo okolo 50. in jim je predstavil čč. šolske brate, katerim so čč. zborovalci zaklicali: dobro došli! Ravnatelj br. Zaharija se je zahvalil in obljubil, da hočejo bratje posvetiti vse svoje moči zavodu. Kot redovniki imajo krepko zavest svojih dolžnosti, katere so Bogu obljubili. Poglavitni namen njih delovanja bode: odgoja srca in iskrena pobožnost učencev. — Za uspešno delovanje pa je kongregaciji potrebno zaupanje občinstva in vsled zaupanja svobodno gospodarstvo in samosvoja uprava zavoda.

Preč. g. predsednik je nadalje povdarjal, da je odbor ravnal vedno vestno po pravilih, zlasti pri vsprejemanju otrok brez političnih ali osebnih ozirov. Odbor ne ve, ali je vselej najbolje ravnal, to pa ve, da je ravnal po najboljšem spoznanju in prepričanju.

Na to je prebral č. g. prefekt blagajnikovo poročilo in račun l. 1895/6. Pregledovalca računov sta podpisala račune do 31. julija 1896. Blagajnični preostanek je 81 gld. 72 kr. — Na vprašanje, ali bomo izhajali, je odgovoril: Bomo, t. j. naši redni dohodki bodo pokrivali redne stroške. Za izvanredne potrebe bomo seveda potrebovali tudi izvanrednih darov. Toda tudi glede teh smo lahko brez skrbi, ker je v našem slovenskem ljudstvu velika moč. Res je, da nimamo takih bogatinov ko naši italijanski sosede, ali za to je na Slovenskem več srednjih posestnikov in veliko več delavnega ljudstva. To pa je naša moč. Ako bi bili začeli to delo pred tridesetimi leti, imeli bi sedaj vže veliko svojih šol in zavodov v Gorici v izobraženje in posvečenje slovenskega ljudstva. O tej naši zmognosti priča „Alojzijevisče“.

Ob koncu je prefekt hvalil moža, ki je modro in trudoljubivo upravljal zavod, dokler ga ni bolezen odrinila od dela. Zborovalci so iskreno pritrdili tej pohvali, katero si je res zaslužil preč. g. blagajnik Jož. Baic in so ga z vsklikom izvolili za častnega ustanovnika.

Iz poročila g. prefekta je razvidno, da je v I. semestru propadel v šoli en učenec in v drugem semestru tudi eden. — Nevspehov v šoli je kriva deloma nezmožnost učencev, deloma pa napačen gimnazijski zistem, ki sili male učence, da se učijo 3 do 4 jezike ob enem in zraven še realije (3 do 4), od 4 do 7 profesorjev in vse to v tujem jeziku, katerega ne razumejo. Ubogi otroci!

O. čč. sestrah pravi poročilo: „Dolžnost naša je, da izrečemo danes slovesno zahvalo čč. sestram za njih modro gospodinstvo, za njih skrbi in trud, za njih požrtvovalnost in zatajevanje. Pomagale so zavod ustanoviti in so njega prve in najbolj zaslužene ustanovnice“. Zborovalci so živo pritrdjevali tem besedam in so izvolili častito družino usmiljenih sester v Gorici za častno ustanovnico zavoda.

Na to je pričela razprava o dekanijških poverjenikih. G. prefekt je poročal o tem predlogu preč. g. dekana Iv. Murovca. Konečno je povedal, da odbor ne stavi nobenega predloga, ker nima zagotovila, da je večina zanj, ali da zopet ni proti predlogu, ako ga zbor sprejme. Č. g. Dermastia je govoril proti predlogu rekoč: „Vsaki dušni pastir je poverjenik „Alojzijevisča“. Č. g. Andr. Pavlica je govoril za predlog rekoč, da odbor potrebuje pomoči. G. Dermastia meni, da je vsaki duhovnik pomočnik odbora. G. župnik A. Berlot je proti predlogu. Na predlog č. g. Grča se je najprej izreklo, da pravil ni treba preminjati, in potem je obveljal predlog (ali bolje resolucija): „Odbor naj imenuje za vsaki dekanat svojega poverjenika, kateri zastopa koristi društva in zavoda. Poverjeniki se vabijo h odborovim sejam po potrebi.“

Preč. g. Grča je ob koncu nasvetoval, naj se napravi na hiši napis in naj se odbor pomeni s kongregacijo čč. bratov, kar se dostaje svobodne uprave.

Na to je naznanil g. predsednik gotovo vsem neljub odstop iz odbora čč. gg. Ant. Hvalice in prof. Čerina.

V nov odbor so izvoljeni: Msgr. Fr. Košuta, predsednik, č. g. katehet Andrej Tabaj, podpredsednik in blagajnik, č. g. J. Pavlica, prefekt, čč. gg. Janez Kolavčič in J. Pavletič, odbornika; preč. gg. A. Berlot in Jos. Golob, namestnika. Naj bi novi odbor uspešno nadaljeval začeto delo, da bodo vsi prejšnji gospodje odborniki imeli veselje z zavodom. Bog živi in blagoslovi vse dobrotnike „Slovenskega Alojzijevisča“!

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Vlada je napravila zopet nespameten korak s tem, da je razpustila slovensko celjsko gimnazijo. Velik udarec je s to naredbo prizadet vsem Slovencem, ki gotovo roke ne bodo držali pri miru, ampak se trudili, da dobe svoje pravice. V to svrho se bo sklical vseslovenski shod na Štajerskem, kamor bode šlo nebrojno število slovenskih zastopnikov.

V dunajskem Novem mestu so se sprli na učiteljskem zborovanju nacijski učitelji s socijalno-demokratskimi tovariši. Ti „mladi“ so napravili shod za se, pri katerem je nastopilo več „sodrugov“. Kakor hitro pa je govor o duhovnikih, tedaj so na enkrat zopet vsi edini. Takoj privlečejo svoje stare fraze na dan: učitelj podložnik župnikov, učitelj cerkovnik in služabnik i. t. d. Hudo jih peče Ebenhočov šolski predlog. Kako radi bi ga potopili v žlici vode, a do

sedaj se jim še ni posrečilo. Lep vzgled dajejo nacionalni in socialno-demokratski nemški učitelji našim gg. učiteljem. Kar oni sklenejo, o istem sanjajo tudi naši slovenski gg. učitelji. Zabavljanje čez „farje“, „črnosuknježe“, to je pri njih na dnevnem redu. Gospodje, le počasi, da ne zagazite!

Ogersko. Volitve za katoliški kongres so za ogerske katoličane izpadle prav ugodno. Dasi so se vladni „katoličani“ prizadevali na vse mogoče načine, da bi prodrli s svojimi kandidati, je bilo vendar vse njihovo delo brezuspešno. Velikih zaslug za dobro organizacijo si je pridobila ljudska stranka. V Budimpešti sami sta z veliko večino izvoljena grofa Ferdinand Zichy in Moric Esterhaczy. V jednom volilnem okraju je bil z malo večino izvoljen župan Markus.

Novi sedmograški škof grof Mailáth je napravil slovesno obljubo pred cesarjem. Dunajski papežev poslanik mu je napravil obed, h katerem je bil povabljen tudi ogerski minister za uk in bogočastje.

Gradec. Pred nekaterimi tedni je umrl v Gradcu grof E. Chorinsky, predsednik višjega sodišča; kmalu mu je sledil njegov mlajši brat, dvorni svetnik Rudolf Chorinsky. V dan svoje smrti se je pokojnik udeležil še sv. maše. — Samomori se v Gradcu vedno bolj širi. Da je največ slaba vzgoja in nenavnost vzrok samomorov, to lahko vsakdo vidi. Kolikor bolj se oddaljuje ljudstvo od pozitivnega krščanstva, toliko žalostneje je tudi njegovo нравstveno stanje. Ali se šole kaj krive temu?

Rim. Sv. oče je poslal nadškofu v Valenciji na Španjskem kot načelniku protiframasonske družbe pohvalno pismo, v katerem mu želi sreče pri vseh podjetjih zoper tajne in pogubonosne ločine prostozidarjev.

Za novo ustanovljeno škofijo Concordia v Kansasu je imenoval sv. oče duhovnika Butter-ja, ki je pa, prišedši v Rim, nenadoma umrl.

13. t. m. je umrl v svoji stolici v Damasku patrijarh, msgr. Gregorius Jožef grško-melhitskega obreda. Rojen je bil v Aleksandriji v Egiptu l. 1823. L. 1869. se je udeležil vatikanskega koncila, od tedaj je bil samo enkrat v Rimu. Mnogo se je trudil za spreobrnjenje razkolnikov. Melhiti so azijskega rodu, imajo grški obred, pri službi božji se poslužujejo staroarabskega jezika. Podvrgli so se naredbam kalcedonskega koncila. V 10. stol. pa so se zopet ločili od katoliške cerkve, vsled česar je bila cerkvena vlada do l. 1687. pretrgana; še le po tem letu so zopet papeži imenovali njih nadškofe in škofo. Jurisdikcija melhitskega patrijarha se razteza čez 5 nadškofij in 6 škofij in sicer: Aleppo z 10 000, Bosra in Auran z 12 000, Hono in Hama z 8 000, Tyrno z 6 200 katoličani; škofije: Balbek z 5 000, Beyruth in Gibal z 15 000, Pancas z 3 600, Sidon z 11 000, Ptolemais z 9 000, Zahle in Farzal z 17 000 katoličani; ako prištejemo še 12 000 katoličanov patrijarhatske škofije v Damasku, kjer stoluje patrijarh, potem znaša število vseh Melhitov 108 800.

Zadnjič je bil pri avdijenci pri sv. očetu sprejet serajevski nadškof dr. Josip Stadler, ki je s svojega popotovanja srečno dospel v svojo stolnico v Serajevo.

Laško. (Oživiljenje katoliške zavesti.) Katoličani na Laškem se vedno bolj zavedajo svojih dolžnostij. Socialna beda in iz te izvirajoča nevarnost za človeško družbo ste povzročili močno gibanje med ljud-

stvom. Nagla pomoč ljudstvu in sredstvo za to: organizacija nižjih stanov — to je program nove stranke. Temelj, na katerem se je razvilo to gibanje, je oživiljenje krščanske zavesti in namen temu gibanju je, priboriti nižjim slojem ljudstva krščanske in človeka vredne razmere. Zato se imenuje to gibanje demokratsko-krščansko. Toda, tudi ta pojav ima mnogo nasprotnikov, katere luči nek katol. laški list v 3 vrste. — V prvo vrsto spadajo maloštevilni konservativci, ki nadahnjeni nekoliko z liberalnimi nazori radi gledajo sedanjo vladu. Ti tudi ne morejo umeti, zakaj se sv. oče noče odpovedati svojim pravicam nad Rimom in zakaj vedno povdarja in ponavlja svoj ugovor proti krivicam, ki se mu gode. — V drugi vrsti pa imamo one, ki niso nikdar imeli smisla za socialno vprašanje in ki tudi sedaj, preplašeni vsled mogočnega demokratičnega gibanja, le po strani in sumljivo gledajo novi tok v družabnem življenju. Boje se vsake besede, strašijo se pred vsako novostjo in oznanujejo nesrečo čez nesrečo, prerokujejo zmede in strankarstvo med katoličani, ne vedoč, da napravljajo te zmede sami, ker ne umejo in nočejo umeti duha časa. — V tretjo vrsto pa štejemo one, ki umevajo pod demokratičnim gibanjem le republikansko gibanje.

To so nasprotniki ali bolje pol-nasprotniki novemu demokratsko-krščanskemu gibanju. Upajmo, da se tudi ti spametujejo in da podpirajo ta nov pojav med laškimi katoličani. Treba je nujnega dela, da se omeji socialna revščina, ki se je že globoko vkoreninila med nižjim ljudstvom in ki je žuga pripeljati v naročje brezbožne socialne demokracije. Z veseljem pozdravljamo ta pojav med laškimi katoličani, želeč jim pri tem obilo božjega blagoslova.

Angleško. Protestantska anglikanska sinoda je zaukazala kenterburškemu nadškofu, da naj napravi jubilejsko molitev. Nadškof pa je sporočil po svojem kapelanu, da nima sinoda nobene pravice mu zapovedovati brez dovolitve „prvaka cele Angleške“. Prvak ali bolje rečeno prvakinja anglikanske cerkve pa je kraljica; tedaj ima ona oblast poseči in odločevati verske stvari. Že samo iz tega je razvidno, da cerkev ki je ustanovljena neposredno od Boga, ne more in ne sme biti odvisna od posvetne oblasti. V vseh družih (razven katoliške) cerkvah pa zapoveduje posvetna oblast, tedaj ne morejo biti prave. Jedino prava je le katoliška cerkev, katero vlada namestnik Kristusov, rimski papež.

Pri slavnostnem sprevodu je zavzemal papežev odposlanec četrto mesto in sicer neposredno za prslanci Francoske, Španije in Zjedinjenih držav. Bil je jedini verski zastopnik. Velikega pomena je to radi tega, ker je dobil to častno mesto po osebnem naročilu kraljice, ki je protestantovka.

Francosko. Stari Bog še vedno živi in se ne da zasramovati. Nek bogatajec je kupil več zemljišča hoteč na njem zgraditi poletno vilo. Ondi, kjer je hotel zidati, je stal križ. Iz samega sovraštva do Kristusa je dal križ podreti in porabil kamenje pri zgradbi hleva za svinje. Kmalu je zadela zločinca kazen božja. Ko je bila dodelana vila, dobil je bolezen, katere noben zdravnik ni mogel raztolmačiti. Tudi premoženje se je jelo hitro krčiti. — Sedaj je že izginila in podrtá ta vila, kakor je dal on podreti sv. križ. Mogoče, da se kdo smeje tej resnični dogodbi, a božji prst se vendar očividno vidi pri njej.

Jeruzalem. Kako slabo vest imajo Turki se vidi iz sledečega: Načelnik afrikanških misijonskih postaj je bil pozvan h francoskemu konzulu. Prišedši k njemu mu pove, da ga je zatožil turški poveljnik, da ima 5 kanonov in da se pripravlja na napad Misijonar si ni mogel tega raztolmačiti, čez nekaj časa se šele spomni, da ima velike cevi za peči, in te smatrajo menda Turki za kanone. — Dominikanci so dobili iz Francoskega lesene krogle za igro. Turki so se jih prestrašili in nemudoma poročili v Carigrad, da so sovražne krogle. Ko so jedno odprli, niso v njej ničesar našli; a vkljub temu so jih poslali v razstavo v Carigrad. Kdor bo ondi potoval, naj si jih blagovoli ogledati.

Na Libancu so imeli l. 1896. frančiškani 80, lazaristi 110 in jezuiti 162 šol. V teh 192 šolah je podučevalo 275 učiteljev in učiteljic 11.545 otrok. Prav marljivo delujejo francoski jezuiti, ki hodijo od kraja do kraja in vodijo povsodi duhovne vaje. —

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Namen za mesec veliki traven (avgust) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Apostolstvo vzgleda.

b) Posebni nameni:

7.) **Sv. Kajetan.** Družba Jezusova. Spreobrnjenje bramancev. Moč v hudih skušnjavah. Pomoč pri razdrtih gospodarstvih.

8.) **Sv. Peter Faber.** Da se jezuiti povrnejo v Nemčijo. Da bodo razkolniki, ki teže po resnici, razsvetljeni. Sirote brez varstva.

9.) **Sv. Romanus.** Da se zboljšajo gospodarske razmere kmečkega stanu. Častniki in uradniki. Prošnje ozir poklica.

10.) **Sv. Lavrencij.** Kandidatje duhovstva in redovništva. Da se omeji priložnost k plesu. Dušni blagor vojakov.

11.) **Ss. Tiburcij in Suzana.** Beda krščanskih Armencev. Samostanska prednica in njena družina. Pogorelci.

12.) **Sv. Klara.** Premišljujoči redovi. Da se sorodniki in sosede med seboj razumejo. Prošnje ozir trgovstva.

13.) **Sv. Ivan Berhmans.** Redovni kapitelni. Krščanska mladež. Dosega jako zaželjenega poklica.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dva zakonska prosita, da bi jima Marija, sv. Anton in sv. Jožef pomagala v njiju stiski.

Listek za raznoterosti.

Presvitli cesar imenoval je č. g. Jožefa Erkerja, dosedaj špirituala v ljubljanskem semenišču, stolnim kanonikom. — Čestitamo vnetemu gospodu k novi časti! —

Duhovne vaje za žene in dekleta se začno v ponedeljek 9. avgusta ob 7. uri zvečer v cerkvi presv. Srca Jezusovega in se končajo v petek, 13. avgusta zjutraj s skupnim sv. obhajilom. Prva sv. maša v tih 3 dnevih je ob 4 zjutraj, ob 1.6. pa je sv. maša

z blagoslovoma. Pridige so ob 1.5. zjutraj, ob 4. popoldan in ob 7. zvečer. Ob 1.4. popoldan je sv. križev pot in 1.7. pred zadnjo pridigo sv. rožni venec. — Duhovne vaje za moške in mladeniče se bodo letos, ako Bog da, pozneje obhajale.

Šest govorov sv. Alojziju v čast, mladini in vzgojiteljem v prid. Tako je naslov mali 48 strani broječi knjižici. Govoril je te govore č. g. J. N. Renier, kapelan pri sv. Jakobu, letos. Govori so dovršeni na vse strani in nam podajajo jako lepo in spretno risano podobo angeljskega mladeniča. Naj toraj mladino ljubi, pred vsem oč. gg. katehetje ne zamude seči po tej knjižici, da jo dajo mladini v roke. Koristila ji bo mnogo. Knjižica stane 10 kr. in se dobiva pri sv. Jakobu. Dobiček je namenjen za nove zvonove tamošnje cerkve.

Velike povodni so bile pretečene dni po vseh severnih deželah našega cesarstva. Na velikem delu Dunaja je tekla voda po ulicah; tudi na Češkem je mnogo mest in vasij preplavila voda. Škoda je ogromna. Utonilo je tudi mnogo ljudij. —

Evica — revica.

(Prosto po T. A. Baumgartner-ju. T. J.)

Oj mama, ljuba mamica!
Nikar preveč molitve,
Sicer bom vedno sánica,
Ostala brez možitve.

Vrstnice malo molijo,
A imajo snubače,
Možé bogate volijo,
Mladé, lepé drdrače.

S teboj jaz v cerkev mamica!
Ne morem več hoditi;
Ker vsih željá mi srčeca
Ne mara Bog spolniti.

Na leci župnik sramoti
Cvetoče nas deklice;
Zapri vse najraje bi
Nas v polževe stanice.

Ko vidi nas, nam nudi v dar
Samo — pobožne knjige,
Da pletle prte, za altar
Marijin, — daje mige.

Postiti se, čuj mamica!
Svetuje. — Bog obvari! —
Kak vpadle bi mi ličica,
Pri spraznjeni omari! —

Potem na vrsto prišel bič
Za nežno bi telesce, —
Prezgodaj strlo bi se v nič,
Življenja mi kolesce. —

Se strlo je kolesce res.
A ne vsled rožno-venca, —
Končal je Evico le ples,
Pregrehe, smrtna senca. —

Radoslav.

(Darovi prihodnjic)